

UOHSP0005RKG

62 Ca 18/2009-161

f15

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže třída Kpt. Jaroše 7, 604 95 Brno	
Došlo:	28-04-2009
Číslo:	UOH-5/35/09
Přílohy:	02 0255 Kpt. Vrab OSOBNE

USNESENÍ

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Sladkého a soudců JUDr. Davida Rause, Ph.D. a JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D. v právní věci žalobce: **ODKOLEK a.s.**, se sídlem Praha 5, Pekařská 1/598, zastoupený JUDr. Pavlem Dejlem, LL.M., Ph.D., advokátem se sídlem Praha 1, Jungmannova 24, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, třída Kpt. Jaroše 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. R20,21,22/2004-1249/2009/310/ADr ze dne 2.2.2009, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě,

takto:

Návrh na přiznání odkladného účinku žalobě směřující proti rozhodnutí žalovaného č.j. R20,21,22/2004-1249/2009/310/ADr ze dne 2.2.2009 se **zamítá**.

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného č.j. R20,21,22/2004-1249/2009/310/ADr ze dne 2.2.2009, kterým byla změněna předchozí rozhodnutí vydaná v prvním stupni správního řízení č.j. S233/03-2050/04-ORP ze dne 19.3.2004 a č.j. S233/03-4350/05-OOHS ze dne 18.7.2005. Žalovaný rozhodl, že se žalobce spolu s dalšími účastníky správního řízení dopustil porušení zákazu kartelových dohod podle § 3 odst. 1 a odst. 2 písm. a) zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 14 800 000,- Kč.

Žalobce současně s podáním žaloby navrhl, aby soud přiznal žalobě odkladný účinek. Tento svůj návrh odůvodnil tím, že výše pokuty je pro žalobce likvidační. Žalobce uvádí výši svého obrátu za rok 2008 a dodává, že ani aktuálně nelze předpokládat, že by dosáhl vyššího obrátu; žalobce argumentuje rovněž ekonomickou krizí. Zaplacení pokuty ve stanovené lhůtě 90 dnů od právní moci napadeného rozhodnutí by vedlo k zásadním finančním potížím žalobce a žalobce by nemohl plnit své ostatní finanční závazky. Situaci nelze řešit prostřednictvím zvláštního úvěru na zaplacení pokuty. K tomu žalobce dokládá prohlášení o svém finančním stavu, jím vypracovaný přehled cash flow do dne, k němuž má být pokuta zaplacená, prohlášení dvou bank o nepřipravenosti úvěrově financovat zaplacení pokuty a kopii výpisu u účtu ze dne 13.3.2009. Návrh na přiznání odkladného účinku pak žalobce ještě doplnil; v doplnění zejména argumentuje nemožností zohledňovat při úvahách o možném likvidačním charakteru pokuty ekonomickou situaci třetí osoby a nemožností hradit pokutu jedním subjektem za subjekt jiný. Rovněž je

argumentováno přiznáním odkladného účinku žalobě proti předchozímu rozhodnutí žalovaného ve věci a splněním týchž podmínek v současné době.

Odkladný účinek žaloby a podmínky jeho přiznání jsou upraveny v § 73 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dle jen „s.ř.s.“). Podle odstavce 1 tohoto ustanovení podání žaloby nemá odkladný účinek, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak; pro tento případ přitom jinak stanoveno není. Podle odstavce 2 téhož ustanovení soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu, přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem. Přiznáním odkladného účinku se pak pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí, jak je podáváno z odstavce 3 téhož ustanovení.

Přiznání odkladného účinku je tedy vázáno na kumulativní splnění tří podmínek: první z podmínek by byla splněna tehdy, pokud by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu, druhá z nich by byla splněna tehdy, pokud by se přiznání odkladného účinku nedotklo nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a třetí podmínka je vázána na neexistenci rozporu s veřejným zájmem.

Soud se tedy nejprve zabýval první ze shora uvedených podmínek, tj. otázkou nenahraditelnosti vzniklé újmy. Soud konstantně považuje za přiměřené interpretovat nenahraditelnost újmy coby budoucí absolutní neobnovitelnost výchozího stavu a zároveň absolutní nemožnost opatření plně kompatibilního substitutu či alespoň odpovídající peněžité náhrady takového substitutu pro případ, že postup žalovaného by rozhodnutím ve věci samé byl shledán nezákonným, to vše s kritickými negativními důsledky pro subjekt navrhuující přiznání odkladného účinku. Taková absolutní nenahraditelnost právě uvedené intenzity by přitom musela být již v této fázi projednávání věci před soudem zřetelná a objektivní. O návrhu na přiznání odkladného účinku soud musí rozhodovat s vědomím základního smyslu tohoto institutu; tím není obecně aplikovatelné oddálení účinku pravomocného rozhodnutí správního orgánu, ale jde o mimořádný nástroj zabránění stavu, kdy by v důsledku výkonu pravomocného rozhodnutí správního orgánu byla zásadním a nevratným způsobem negativně ovlivněna možnost faktického výkonu hospodářské činnosti konkrétního subjektu nebo ohrožena samotná jeho existence, a to ve fázi před uskutečněním soudního přezkumu. Poskytnutí odkladného účinku se tedy vyznačuje svým mimořádným charakterem. Soud jeho přiznáním ještě před rozhodnutím ve věci prolamuje právní účinky pravomocného rozhodnutí správního orgánu. Na takové rozhodnutí je však třeba zásadně hledět jako na zákonné a věcně i procesně správné, dokud není předepsaným způsobem zrušeno. Přiznání odkladného účinku je proto odůvodnitelné toliko v ojedinělých případech splňujících zejména náročné kritérium existence nenahraditelné újmy.

Soud zohlednil kromě samotné devadesátidenní lhůty pro splnění povinnosti zaplatit pokutu ve výši 14 800 000,- Kč skutečnost, že žalovaný poprvé ve věci rozhodl již dne 19.3.2004 (prvostupňovým rozhodnutím č.j. S233/03-2050/04-ORP). Toto rozhodnutí sice bylo v následném přezkumu zrušeno (věc v mezidobí posuzoval i samotný Nejvyšší správní soud), nicméně významného rizika placení pokuty včetně horní hranice podávané z § 22 odst. 2 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů, si žalobce musel být vědom již v průběhu správního řízení, nejpozději dne 19.3.2004. Přestože jak zdejší soud, tak Nejvyšší správní soud shledaly v rámci dosavadního přezkumu předchozího rozhodnutí žalovaného ve věci, že toto rozhodnutí nemůže obstát (tu bez ohledu na konkrétní důvody), nic to nezměnilo na existujícím riziku možné platby pokuty, které žalobce mohl dlouhodobě (od 19.3.2004) brát v úvahu; situace, v jaké nyní rozhoduje zdejší soud o návrhu na přiznání odkladného účinku, se v tomto ohledu odlišuje od situace, v jaké zdejší soud rozhodoval o předchozím návrhu (v řízení o žalobě proti předchozímu rozhodnutí žalovaného věci). Po uplynulém pětiletém období takto existujícího rizika spojeného s vedením sankčního řízení se tedy aktuální cash flow i okamžitá nepřipravenost bank úvěrovat zaplacení pokuty v době nynějšího plynutí devadesátidenní lhůty pro zaplacení pokuty významně relativizuje. Posuzovat izolovaně žalobcem tvrzený aktuální nedostatek disponibilních prostředků tedy není namístě. Přiměřená bonita žalobce k zaplacení uložené pokuty ve lhůtě stanovené v napadeném rozhodnutí nadto není vyloučena ani skutečnostmi vyplývajícími z aktuálně zapsaného předmětu podnikání žalobce (veřejně dostupný zdroj – výpis z obchodního rejstříku); žalobce má coby předmět podnikání zapsáno celkem 32 činností. Pokud tedy žalobce uvádí, že již aktivně nevyvíjí žádnou podnikatelskou činnost a zabývá se pouze pronájmem nemovitostí, pak je to pouze jeho podnikatelskou úvahou, v jakých oborech bude on sám coby subjekt fakticky působící v podnikatelské struktuře UNITED BAKERIES a personálně s ní propojený (veřejně dostupný zdroj – www.united-bakeries.cz a výpis z obchodního rejstříku) aktivně působit. Jednotlivé subjekty působící v podnikatelské struktuře UNITED BAKERIES vytvářejí z tohoto seskupení dostatečně silnou hospodářskou entitu, jejíž existenci je třeba při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku rovněž zohledňovat. Žalobce tedy, i s respektováním skutečností uváděných žalobcem v doplnění návrhu na přiznání odkladného účinku (neexistence „právního ekonomického ani účetního způsobu, jak uhradit pokutu žalobce z finančních prostředků třetí osoby“), není izolovaným podnikatelským subjektem; úvahy ohledně možného likvidačního charakteru uložené pokuty pro tento subjekt musí zahrnovat i skutečnosti právě uvedené. Žalobcem uváděné skutečnosti v návrhu na přiznání odkladného účinku se tím dále významně relativizují.

Z právě uvedených skutečností soud dovozuje neprokázání likvidačního účinku zaplacení pokuty podle napadeného rozhodnutí; žalobce nespadá do kategorie subjektů vykazujících především po materiální stránce znaky natolik slabého ekonomického subjektu, jemuž by zaplacení uložené pokuty ve lhůtě stanovené v napadeném rozhodnutí mohlo způsobit nenahraditelnou újmu. Žalobcem vznesené argumenty ve snaze navodit dojem existence takové nenahraditelné újmy hodnotil soud ve světle shora uvedených skutečností jako zkreslující, o skutečných ekonomických možnostech

a schopnostech žalobce po materiální stránce nevypovídající, které nejsou dostatečným podkladem pro přiznání odkladného účinku.

Ze shora uvedeného tedy soud uzavírá, že není splněna podmínka nenahraditelnosti újmy podávaná z § 73 odst. 2 s.ř.s. Musí-li být přitom pro přiznání odkladného účinku všechny podmínky uvedené v § 73 odst. 2 s.ř.s. splněny kumulativně, není za tohoto stavu důvodu se ke zbylým dvěma podmínkám vyjadřovat a soudu nezbývá, než návrh na jeho přiznání zamítnout.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s.ř.s. a contrario).

V Brně dne 22. dubna 2009

JUDr. Petr Sladký, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lucie Brdičková

